

“Chuyên sửa mũ cho vua, nhổ gai cho cọp”

Nhân đĩa CD Kinh Lâm tử (xin xem lại bìa 4 tờ báo bạn đang cầm trong tay) hơi khó bán, có nguy cơ không thu hồi được đồng vốn (1) như các đĩa CD của các ca nhạc sĩ khác, làm nhớ tới câu chuyện giới doanh nhân dùng để truyền nhau kinh nghiệm “làm ăn đừng nhắm những nhu cầu quá lớn hoặc quá cá biệt”.

Có người thợ rèn nọ thường gánh đồ nghề đi khắp làng để sửa chữa đồ dùng thuộc kim khí cho mọi người. Vì ông khéo tay, tận tụy, lại tốt bụng và giá cả cũng phải chăng nên có rất đông thân chủ lẫn khách hàng. Chỉ dựa vào công việc này ông có thể nuôi sống cả gia đình.

Một hôm, gánh đồ nghề đi trên đường làng như mọi khi, ông bỗng nghe tiếng rầm rập nổi lên khác thường... người ta nháo nhào và xạo xự bảo nhau:

- Đức Vua sắp đi qua! Thánh thượng đang giá lâm!

Ông thợ rèn hết hồn vội tránh vào vệ đường và quỳ rạp xuống với hy vọng có cơ hội được một lần ngắm nhìn dung nhan nhà vua.

Không ngờ, ông có cảm giác như tiếng vó ngựa rất gần mình. Ông tò mò ngẩng đầu lên, thì thấy ngựa giá của nhà vua đang ở ngay trước mặt. Quá sợ hãi, ông vội giập đầu lia lia xin tha tội.

Hoá ra khi đi ngang qua người thợ rèn, nhà vua nhìn thấy gánh đồ nghề bên cạnh ông nên biết ông là một người thợ rèn chuyên sửa chữa đồ đạc. Lúc này vương miện của nhà vua đang có mấy chỗ lỏng lẻo vì xe quá xóc, nên nhà vua mới quyết định dừng xe lại để sửa chữa.

Người thợ rèn vội quì xuống bắt đầu sửa vương miện. Nhà vua thấy tay nghề của ông giỏi, nên rất ưng bụng, thưởng ngay cho ông một trăm lạng bạc.

Người thợ rèn sung sướng chạy như bay về nhà.

Nhưng... đang chạy, ông lại bỗng chợt thấy có một con cọp ở bên vệ đường. Ông vô cùng sợ hãi song định thần lại bởi ông thấy hình như con cọp không có vẻ gì ác ý. Nó đang giơ cao một chân trước lên với nét mặt lộ rõ đau đớn.

Ông lấy hết can đảm tiến lại phía con cọp và phát hiện chân nó bị một cái gai rất to đâm vào. Ông vội vàng lấy dụng cụ ra, giúp nhổ cái gai cho con cọp. Con cọp tỏ ra rất biết ơn, phóng nhanh vào bụi cây sau lưng; ông thợ rèn chưa kịp quay lưng đi thì nó lại nhảy xổ trở ra, mang theo một con hươu to để trước mặt ông ra đi như muốn đền ơn ông.

Người thợ rèn cảm thấy vô cùng tự hào và hãnh diện.

Từ hôm đó, ông không gánh dụng cụ đi khắp nơi nữa, mà treo một cái biển to trước cổng nhà mình với nội dung: “CHUYÊN SỬA MŨ CHO VUA. - CHUYÊN NHỔ GAI CHO CỌP”

Tuy nhiên cũng từ đó, công việc làm ăn của ông ngày càng sa sút, không ai đến nhờ ông sửa chữa gì nữa. Gia đình ông túng quẫn và khôn đốn dần.

Chuyện vào Nước Trời giống chuyện kinh doanh, Chúa đã từng kể dụ ngôn “Nước Trời cũng giống như người thương buôn nọ đi tìm ngọc quý. Tìm được

một viên ngọc quý, anh về bán mọi của cải mà mua viên ngọc ấy" (Mt 13,44-46). Vậy chuyện trên giúp thấy ra vài điểm sau đây:

Các bài giảng, bài huấn dụ, bài viết... hãy bớt dùng những từ ngữ và kiểu nói cao siêu ví dụ: “*đặc sủng, nhiệm hiệp, nghĩa tử, ơn thông hiệp, chứng tá ân sủng, trọng tâm tình biết ơn, đi vào chiều sâu màu nhiệm thập giá, sống màu nhiệm cứu rỗi, chiêm ngắm kỳ công cao cả...*” (*) vì treo bảng hiệu quá “kêu” mình làm không nổi mà giáo dân cũng không dám đến gần Tại sao? - Vì giáo dân cần sửa kéo, mài dao, hàn nôi thủng đáy sứt quai... không cần *sửa mũ cho vua, nhổ gai cho cọt*.

Hãy nên tập nói và viết những gì thật giản đơn dễ hiểu, tìm những gì dễ làm nhất mà kêu gọi; tốt nhất nói những gì mình đã làm qua, đã thấy rõ... rồi hẳn kêu mời.

Chúa Giêsu xưa chuyên nói dụ ngôn (Mt 13,34, Tv 77,2) để dân chúng người cao kẻ thấp đều thấu hiểu, vì dụ ngôn giản dị, dễ hiểu, dễ nhớ chứ không kêu rồn rảng..

(1) *Kể cho vui! Kỳ thực Ban Biên tập đã thấy và tiên đoán điều này, cho nên trước khi thực hiện CD, đã suy nghĩ và cân nhắc, quý ân nhân (cô Nguyễn Võ Kiều Trang, nữ tu Nguyễn Thị Ngọc Hạnh và Các Bạn cũng thấy trước và sẵn lòng trợ vốn không hoàn lại trong điều kiện đó). Thấy trước điều gì? – Thừa thấy trước đây là **công cuộc hỗ trợ người lâm tử**, không phải công việc kinh doanh; đồng thời người bán dao không so bì với người bán bánh; ai cần dao mới mua dao.*

(2) *Linh mục Phaolô Lê Tấn Thành, cựu giám đốc đại chủng viện Thánh Giuse Sài Gòn khi nghe những linh mục giảng như thế thì nói đùa vui là: “các từ ngữ khua nhau lớp cọt”.*